

Artikkelit oppituntikonaisuuteen Jokainen päivä portilla

Teema 1: Siirtokunnat

1 a) Ihmisoikeusjärjestöt arvostelevat Israelin asutuspolitiikkaa Länsirannalla

Julkaistu: 18.9.2008 00:23, **Sole Lahtinen**, HELSINGIN SANOMAT

<http://www.hs.fi/ulkomaat/artikkeli/Ihmisoikeusjarjestot%20arvostelevat%20Israelin%20asutuspolitiikkaa%20Lansirannalla/1135239522568>

Israelin viranomaiset ja miehitetyn Länsirannan siirtokuntalaiset ovat liittäneet siirtokuntiin 400 hehtaaria palestiinalaisten maita kahdentoista siirtokunnan ympärillä.

Joidenkin siirtokuntien alue on kaksinkertaistunut, kun palestiinalaisviljelijöiden maita on väkisin otettu "erityisiksi turvavyöhykkeiksi", sanoo israelilainen ihmisoikeusjärjestö B'Tselem. Israel miehitti Länsirannan ja Itä-Jerusalemien 1967 sodassa.

Israelilaisen Peace Now -järjestön mukaan Länsirannan siirtokunnissa oli elokuussa rakenteilla 2 600 uutta kotia, eli 80 prosenttia viimevuotista enemmän. YK:n pääsihteeri **Ban Ki-moon** ja EU tuomitsivat hankkeet jo keväällä.

Jo yli 460 000 israelilaista asuu 120 siirtokuntalähiössä miehityillä alueilla.

Siirtokuntia kannattaville poliitikoille ja siirtokuntalaisille Länsirannan juutalaisasutus merkitsee syvästi uskonnollista paluuta pyhille alueille liki 2 000-vuotisen diasporan jälkeen. Israel itsenäistyi nimenomaan juutalaisvaltioksi Palestiinan alueesta vuonna 1948.

Länsirannan siirtokuntien kannattajat pitävät vasemmistoradikaaleina niin B'Tselemiä kuin muitakin palestiinalaisten oikeuksista puhuvia.

Kahdentoista siirtokunnan laajentamista Israel perusteli alkujaan sillä, että vuosina 2002–2004 palestiinalaiset asemiehet tappoivat niiden luona 31 siirtokuntalaista.

B'Tselem-, **Hamoked**- ja Peace Now -järjestöt arvostelevat kannanotoissaan Israelin hallitusta palestiinalaisten kotiseutujen pirstomisesta. Järjestöt keräävät tietonsa Israelin hallituksen tilastoista. Rahoitusta ne saavat muun muassa Euroopan unionilta ja amerikkalaiselta Ford-säätiöltä.

Amerikkalainen ihmisoikeusjärjestö Human Rights Watch (HRW) arvosteli yhtä erillistä siirtokuntahanketta elokuussa. Israelin entiseen sotilastukikohtaan Maskiotiin Jordanjoen laaksoon nousee 22 asuinrakennusta. Ensi kertaa sitten vuoden 1999 Israel hyväksyy kokonaan uuden siirtokunnan rakennustyöt, HRW huomautti.

Israel "rohkaisee, rahoittaa ja laajentaa" siirtokuntia miehityillä alueilla. Siinä se rikkoo kansainvälistä humanitääristä oikeutta, HRW sanoi ja vetosi Israelin pääliittolaiseen Yhdysvaltoihin tilanteen muuttamiseksi.

B'Tselem syyttää uudessa raportissaan siirtokuntalaisia "merirosvomenetelmistä". Järjestön mukaan sen verkkosivuilla oleva video näyttää, kuinka uudisasukas katkoo palestiinalaistilan

hedelmäpuita. B'Tselem huomauttaa, että Länsirannan palestiinalaiset elävät suuressa köyhyydessä ja enimmäkseen maanviljelystä.

Siirtokuntien olemassaolo ja laajentamispolitiikka on myös yksi keskeisistä kiistanaiheista Israelin ja palestiinalaisten neuvotteluissa rauhasta. Palestiinalaiset vaativat siirtokuntien poistamista kokonaan.

Väistynyt pääministeri **Ehud Olmert** varoitti maanantaina, että ellei rauhansopimusta saada, on "hintana kahden kansakunnan valtio" – eli uhka juutalaisten valtion idealle.

Olmert kannatti ajatusta, että "palestiinalaiset saisivat 93 prosenttia Länsirannasta", Haaretz-lehti kertoi. Siirtokuntia siis jäisi, ja korvaukseksi palestiinalaiset saisivat 5,5 prosenttia Länsirannasta vastaavan alueen Negevin autiomaasta.

Tausta: Sole Lahtinen, HS 18.9.2008 Kamppailua jokaisesta maatilasta

Israelin 1967 miehittämä Länsirannan alue on noin 5500 neliökilometrin laajuinen kaistale Israelin ja Jordanjoen välissä. Asukkiata Länsirannalla on noin 1,8 miljoonaa YK:n mukaan. Israelin siirtokuntia on 120. Lähiösaarekkeiden vankoksi bunkkeroiduissa taloissa asuu 271 000 siirtokuntalaista, Itä-Jerusalem mukaan lukien 462 000.

Siirtokuntien väestö kasvaa Israelin alueen väestöä nopeammin. Osa uusista asukkaista saapuu ulkomailta. Israel rakentaa kansalaistensa suojaksi ja palestiinalaisten eristämiseksi aitamuuria. Kun se valmistuu, siitä tulee 720 kilometrin mittainen. Toukokuussa aitaa oli valmiina reilut 409 kilometriä. Jo aloitettuja siirtokuntia ei helposti raivata. Keskiviikkona Yad Yairin luvattoman siirtokunnan – tai leirin – sadat tukijat siirtokuntaliikkeestä estivät Länsirannalla Israelin armeijaa tyhjentämästä Yad Yairia. Länsirannan väkivallassa on kuollut ihmisiä seuraavasti ajalla 29.9.2000-31.8.2008: Palestiinalaisten iskuissa kuoli 346 israelilaista, heistä 197 siviilejä. Israelin turvallisuusjoukkojen aseista kuoli 1784 palestiinalaista, israelilaisten siviilien tappamina 41. Palestiinalaisten keskinäisissä yhteenotoissa Länsirannalla kuoli 135 ihmistä.

Lähteet: YK, Israelin hallitus, Palestiinalaishallinto, B'Tselem.

Teema 1: siirtokunnat

1 b) Israel haluaa lisää siirtokuntia

STT, Savon Sanomat, 23.12.2007 10:04 STT

[http://www.savonsanomat.fi/uutiset/ulkomaat/israel-haluaa-lis%C3%A4%C3%A4-siirtokuntia\(46956\).ece](http://www.savonsanomat.fi/uutiset/ulkomaat/israel-haluaa-lis%C3%A4%C3%A4-siirtokuntia(46956).ece) Israel haluaa lisää siirtokuntia,

Israel aikoo rakentaa ensi vuonna noin 740 uutta taloa kahteen juutalaisten siirtokuntaan lähelle Jerusalemia Länsirannalla, kertoo rakentamisesta vastaava ministeriö.

Palestiinalaiset vastustavat voimakkaasti siirtokuntien laajentamista, ja kysymys on varjostanut uudelleen käynnistettyjä rauhanneuvotteluja Israelin ja palestiinalaisten välillä.

– Vaadimme Israelia keskeyttämään siirtokuntien rakentamisen palestiinalaisten maalle ilman poikkeuksia, rakennetaan niitä sitten Jerusalemiin tai mihinkään muuallekaan Länsirannalle, sanoi palestiinalaisten neuvotteluvaltuuskunnan jäsen Jasser Abed Rabbo.

– Mikä koskee Länsirantaa, se koskee myös Jerusalemia, kaikki siirtokuntien laajentaminen on laitonta eikä sitä voida hyväksyä.

Israelilaisviranomaiset puolustivat rakentamishanketta. Osa uusista taloista tulisi suunnitelman mukaan Har Homan siirtokuntaan Itä-Jerusalemiin. Israel liitti Itä-Jerusalemin itseensä vuoden 1967 sodassa. Liitosta ei ole kuitenkaan tunnustettu kansainvälisesti.

Teema 2: Maanomistus

2a) Suomalaiset auttavat Palestiinan maarekisterin tekemisessä

Julkaistu: 1.1.2008 20:17, Helsingin Sanomat, **Timo Vuorela**

<http://www.hs.fi/kotimaa/artikkeli/Suomalaiset+auttavat+Palestiinan+maarekisterin+tekemisess%C3%A4/1135232944446>

BEITUNIA. Suomalaiset auttavat kehitysyhteistyönä maarekisterin tekemisessä Palestiinassa. Kolmessa eri kylässä tehtyä ensirekisteröinnin pilottiprojektia ovat rahoittaneet Suomi ja Maailmanpankki.

Beitunian kylän maarekisterihanke on vajaan vuoden työn jälkeen saatu valmiiksi. Rekisteröintihankkeella halutaan vahvistaa yhteisön rakenteita ja luoda edellytyksiä Palestiinan valtion perustamiselle. Rekisteriin merkitään rajat, oikeudet, rasitteet ja omistajat.

Ulkoministeriö on alusta eli vuodesta 2005 lähtien osoittanut hankkeeseen noin kolme miljoonaa dollaria, tekniikan tohtori **Tuomo Heinonen** kertoi Beituniassa.

Hän oli ministeriön värväämänä projektin asiantuntijana viime kesään asti ja osallistui nyt loppukatselmukseen kolmessa kylässä.

Pilottihanke päättynee tammikuussa, mutta rekisteröintiohjelman jatkuminen näyttää turvatulta.

"Maailmanpankki on antanut vihreää valoa maarekisterihankkeen jatkon suunnittelulle. Suomi on ilmoittanut Maailmanpankille kiinnostuksensa jatkaa hankkeen tukemista myös jatkossa. Lopullinen päätös asiasta voidaan kuitenkin tehdä vasta, kun jatkovaiheen suunnitelmat ovat valmiit", kertoi hankepäällikkö **Anna Savolainen** ulkoministeriöstä.

Suomi on ollut mukana kehittelemässä Palestiinan maarekisterijärjestelmää tämän vuosituhaten alusta.

"Yhdistämällä voimavarat Maailmanpankin kanssa saadaan aikaan kokonaisvaltaisempia ja tehokkaampia tuloksia. Suomi tukee nimenomaan käytännönläheistä rekisteröinnin ja kartoituksen pilottityötä. Maailmanpankki keskittyy enemmän lainsäädännön ja maapolitiikan kehittämiseen", Tuomo Heinonen arvioi.

Käytännössä Heinonen on johtanut kartoitusta ja rekisteröintiä yhdessä palestiinalaisten maanmittausinsinöörien kanssa, jotka olosuhteisiin nähden ovat varsin ammattitaitoisia. Muun muassa gps-tekniikkaa käytetään sujuvasti apuna.

Kaupunkimaisen tiiviisti rakennetuissa kylissä on kuitenkin sovellettava myös perinteistä maanläheistä tekniikkaa eli jalkatyötä. Insinöörit ja teknikot joutuvat käyttämään apuna rakennusten seiniä, tonttien aitojen sivuja ja nurkkia merkittävästi rajapyykit värikkäällä maalilla. Ilmakuva pyritään käyttämään apuna Israelin viranomaisten asettamissa rajoissa.

Teema 2: Maanomistus

2 b) Kenen mailla seisot?

Sanna Negus, julkaistu Kumppani lehdessä, 3.8.2007 | 10:30

http://www.kepa.fi/kumppani/arkisto/2007_8/5900/

Vain neljännes Länsirannan maasta on virallisesti rekisteröityä. ilman virallista, paperein vahvistettua omistusoikeutta moni maanomistaja on heikoilla. Nyt palestiinalaisten maita rekisteröidään jälleen, 40 vuoden tauon jälkeen.

Helmikuisena yönä vuoden alussa israelilaiset sotilaat tunkeutuivat Bir Nabalán kylävaltuuston ja islamilaisen veronkannon viraston tiloihin.

Sotilaat veivät mukanaan viisi tietokonetta ja muun muassa Bir Nabalán ja sitä ympäröivien 16 muun kylän maanomistukseen ja maan verotukseen liittyviä asiakirjoja.

Israelin armeija ei yleensä selittele toimiaan. Se viittaa usein vain "terroristeille kulkeutuvien rahavirtojen tutkimiseen".

Bir Nabalassa sen sijaan uskotaan, että takavarikot ovat osa suurempaa kampanjaa, jolla yritetään häivyttää palestiinalaisten maanomistushistoria. Sen jälkeen on helpompaa valjastaa maa – omistuksen puuttuessa – vaikkapa juutalaisten siirtokuntien käyttöön.

Tapaus on merkityksellinen Suomelle, sillä Suomi rahoittaa yhdessä Maailmanpankin kanssa Bir Nabalassa ja kahdessa muussa kylässä hanketta, jossa kehitetään palestiinalaisten maarekisteriä.

Kyseessä on ensimmäinen kerta 40 vuoteen, kun palestiinalaisten maita rekisteröidään. Pilottikylissä on tarkoitus rekisteröidä yhteensä tuhat hehtaaria maata eli vajaa viidennes Länsirannasta.

Kylä muurin kupeessa

Bir Nabala on 9 000 asukkaan taajama, jotakin pikkukaupungin ja kylän väliltä. Alue on rauhallinen, ellei peräti unelias, eikä siellä ole käyty suuria taisteluja. Israelin miehitysvalta kuitenkin tuntuu ja näkyy, sillä kylän eteläreunan halkaisee muuri.

Palestiinalaiset kutsuvat sitä apartheid-muuriksi, israelilaiset turva-aidaksi. Sen tarkoituksena on estää itsemurhapommittajien iskut Israelin puolelle.

"Kylämme oli ennen osa Jerusalemiä, mutta muurin takia tie katkaistiin jo vuonna 2002. Muuri rakennettiin kaksi vuotta sen jälkeen. Tämä oli 16 kylän solmukohta – ennen Jerusalemiin oli vain 10 minuutin matka", Bir Nabalán kunnanjohtaja **Hajj Tawfiq al-Nabali** kertoo.

Kafiya-palestiinalaishuivin päähänsä kietaissut 73-vuotias al-Nabali valittelee sitä, ettei voi käydä enää Jerusalemissa, varsinkaan rukoilemassa al-Aqsan moskeijassa, joka on muslimien kolmanneksi pyhin paikka.

Muuri on myös lähestulkoon tappanut talouselämän Bir Nabalassa. Kaikki muurin viereiset kaupungit on suljettu ja kadut kumisevat tyhjyyttä – vain rähjäinen autokorjaamo sinnittelee.

Kylä ei ole siltikään köyhä, sillä autojen talojen asukkaat ovat töissä ulkomailla, etupäässä Yhdysvalloissa. Rinteillä näkyy huppeita taloja vihreine nurmikkoineen ja suihkulähteineen.

Muuri estää myös vapaan liikkumisen, vaikka monella kyläläisellä onkin liikkumista helpottava Jerusalemin henkilöllisyystodistus.

Hebronista aamuvarhain taivaltamaan lähtenyt **Ahmad Muhamed Sharauni** ei sellaista omista. Kaksi nuorta israelilaissotilasta saattaa hänet takaisin muurin alkupäähän, johon hän lysähtää toivottomana.

"Halusin mennä Jerusalemiin katsomaan 97-vuotiasta äitiäni, joka on sairaalassa", mies selittää.

Vieressään hänellä on musta kangassäkki, jossa on kolme kotoa mukaan napattua mattoa. Hän yrittää myydä niitä, jotta saisi matkarahat kokoon.

Sotilaat seuraavat rauhallisena keskusteluumme, mutta vaikuttaa vahvasti siltä, että Sharauni saa yrittää turhaan sekä kaupustelua että rajanylitystä.

Tieto tasoittaa epäluuloja

Kun muuri rakennettiin kolme vuotta sitten, monen kyläläisen maita jäi muurin toiselle puolelle, saavuttamattomiin.

Suomalaisten tukema rekisterihanke ei auta näiden maiden dokumentoinnissa, sillä rekisteröinti on rajoitettu koskemaan vain niin sanottuja A- ja B-alueita. Ne kuuluvat Oslon rauhanprosessissa määritettyyn palestiinalaisten hallinnoimaan alueeseen, kun taas C-alueet ovat edelleen Israelin alaisuudessa.

Kunnanvaltuuston jäsen **Fayez Taha** haluaa näyttää, mitä tämä käytännössä tarkoittaa. Hän osoittaa parvekkeeltaan kohti maatilkkua kivisessä rinteessä. Sen rajoja on vaikea hahmottaa, mutta Tahalle kuva maasta on piirtynyt tarkkana mieleen: hän ei voi tehdä muuta kuin katsella sitä.

"Parinkymmenen hehtaarin maatilkkuni kuuluu C-alueeseen, eli en voi kehittää sitä mitenkään. Jos menisin sinne, minut varmaan pidätettäisiin", Taha puuskahtaa. Hänen unelmissaan rinteessä seisoi talo jos toinenkin.

"Maa itsessään on hyvin arkaluontoinen asia palestiinalaisille. Siitä ei uskalleta puhua, sillä konflikti liittyy niin tiiviisti maahan. Koska rekisteröinti ei koske muurin takana olevaa maata, monet kyläläiset eivät luota meihin", kertoo hankkeen tiedotuksesta vastaava **Felesia Barghouti**.

Barghouti kertoo monen alkuun epäilleen hankkeen olevan israelilainen tai palvelevan Israelin intressejä. Heille piti selostaa, että hanke on palestiinalainen ja miksi rekisteröiminen edelleen kannattaa.

"Miksi Israel pystyy valtaamaan maitamme niin helposti? Ihmisillä ei ole mitään papereita", Barghouti sanoo.

Tällä hetkellä noin 40 prosenttia Länsirannan juutalaisista siirtokunnista sijaitsee palestiinalaisten yksityismailla.

"Heikkoutemme on ollut asiakirjojen puute: emme ole voineet mennä oikeuteen, kun Israel on takavarikoinut maata", kyläpäällikkö al-Nabali selittää.

Rekisteröity maa arvossaan

Hankkeessa mukana olevan suomalaisen asiantuntijan **Tuomo Heinosen** mukaan projekti on tärkeä monella tasolla.

"Maan systemaattinen rekisteröinti on tärkeää yhteiskunnan kannalta. Maankäytön ohjaus ja kaavoitus helpottuu, kun tiedetään luotettavasti, kuka mitäkin maata missäkin omistaa."

Rekisteröinti mahdollistaa myös luotettavan ja tasapuolisen maan verotuksen.

"Toisaalta yksittäisten maanomistajien omistusoikeus varmistuu: kun rajat maastossa merkitään, maan ja kiinteistöjen kaupanteko ja perintöasiat selkiintyvät, ja rekisterissä olevaa maata voidaan käyttää vaikkapa lainojen vakuutena", Heinonen jatkaa.

Vaikka maanomistajat yleensä tietävät, missä rajat menevät, vain noin neljännes Länsirannan maasta on rekisteröity virallisesti.

Maita ei ole rekisteröity systemaattisesti sen jälkeen, kun Israel miehitti Jordanjoen länsirannan vuonna 1967.

Maarekisterihankkeessa on kohdattu myös perinnönjaon ja palestiinalaisen kulttuurin ongelmia. Felesia Barghouti kertoo, että erityisesti Qarawat Bani Zaidin kylässä hankaluudet liittyvät sukupuolirooleihin ja naisten oikeuksiin.

"Kylän miehet pitävät naisia taka-alalla ja puhuvat itse heidän suullaan. Naiset eivät uskalla kysyä veljiltään, mitkä heidän oikeutensa maahan ovat. Sitten he menevät naimisiin, eivätkä taaskaan tiedä, mitkä heidän oikeutensa ovat."

Heinonen toivoo, että 10-15 vuoden kuluessa loputkin Länsirannan maista saataisiin rekisteröityä. Alun kangertelun jälkeen hän on tyytyväinen hankkeen etenemiseen.

"Ennen kaikkea maanomistajat ovat olleet valtavan motivoituneita ja kiitollisia saatuamme vaikeissa olosuhteissa tuloksia ja näyttöjä aikaiseksi."

Oppi näyttää siis menneen perille ainakin Bir Nabalassa.

"Rekisteröinti on tärkeää, ja toivon että se luo turvallisuuden tunteen omistusoikeudesta. Eihän se tosin suojele meitä suoraan Israelin armeijalta, vaan auttaa palestiinalaisten omassa kehityksessä", kunnanjohtaja al-Nabali tuumaa.

Miksi maarekisterillä on väliä?

Maarekisteristä löytyy tieto siitä, kuka minkäkin maan virallisesti omistaa. Samalla maan rekisteröinti takaa luotettavan maata koskevan verotuksen.

Suomi on mukana palestiinalaisalueiden maarekisterihankkeessa, joka kehittää maanmittaushallintoa sekä kouluttaa alan henkilöstöä.

Teema 3: Tilanne palestiinalaisalueilla

3a) Tilanne Palestiinalaisalueilla epäinhimillinen

STT, Turun Sanomat, 17.8.2002: Munib Younan:

<http://www.turunsanomat.fi/ulkomaat/?ts=1,3:1003:0:0,4:3:0:1:2002-08-17,104:3:118230,1:0:0:0:0:0>

Julkaistu 17.8.2002 1:31:04

Tilanne palestiinalaisalueilla epäinhimillinen

Helsinki (STT)

Israelin miehityksen alla olevilla palestiinalaisalueilla on kehittymässä inhimillinen tragedia, sanoo Jerusalemin luterilainen piispa **Munib A. Younan**.

- Me elämme hyvin vaikeassa, epäinhimillisessä tilanteessa, Younan kuvaa.

Piispa vetoaa kansainväliseen yhteisöön, jotta poliitikot eri maissa tekisivät enemmän Lähi-idän kriisin ratkaisemiseksi. Hänellä itsellään on selvä kanta siihen, millainen on oikeudenmukainen rauhanratkaisu: Israelin miehityksen on päätyttävä. Jos Younanin toiveet toteutuvat, alueella on tulevaisuudessa kaksi valtiota, Israel ja Palestiina, jotka elävät sovussa keskenään.

Jordanian luterilaisen kirkon piispa Younan elää Jerusalemissa ja toimii sekä palestiinalaisalueiden että Jordanian ja Israelin valtioiden kanssa. Hän on parhaillaan Suomessa viikon mittaisella vierailulla.

Suomea hyvin puhuva Younan valmistui Suomessa diakoniksi vuonna 1972 ja teologian maisteriksi neljä vuotta myöhemmin. Suomen kristillinen rauhanliike myönsi hänelle vuoden 2001 rauhanpalkinnon tunnustukseksi islamin, juutalaisuuden ja kristinuskon välisen vuoropuhelun edistämisestä.

Työttömyyttä ja aliravitsemusta

Samalla kun Israel on miehittänyt uudelleen palestiinalaisten jo hallitsemia alueita, on tilanne Länsirannalla ja Gazassa käynyt Younanin mukaan entistä epäinhimillisemmäksi.

Ihmisillä on ulkonaliikkumiskieltojen välillä hetki aikaa käydä ostamassa itselleen ruokaa - jos heillä on siihen rahaa. Kaksi kolmesta palestiinalaisesta on työttömänä. Joka toinen joutuu selviämään alle kahden dollarin suuruisella summalla päivässä.

Tuoreen tutkimuksen mukaan joka viidennellä alle 5-vuotiaalla lapsella on anemia. Kroonisesta aliravitsemuksesta kärsii 13,5 prosenttia lapsista.

Suvaitsevuutta opetetaan

Luterilaisen kirkon kouluissa on kolmisentuhatta lasta. Koulu on alkamassa ensi viikolla, mutta piispa ei vielä tiedä, pääsevätkö lapset kouluun. Myös raha on monelle ongelma. Younanin mukaan ketään ei kuitenkaan heitetä pois, vaikka he eivät voisikaan maksaa.

Koulujen oppilaat ovat eri kirkkokunnista. Tarkoituksena onkin piispan mukaan opettaa lapsia elämään toisten uskontojen kanssa.

- Ihmisiä on tuotava yhteen ja opetettava heitä näkemään toisen ihmisen kipu uskonnosta riippumatta.

Rauhantyötä piispa on pyrkinyt tekemään myös niin, että hän on yhdessä paikallisten katolisen ja anglikaanisen kirkon johtajien kanssa käynyt vetoamassa konfliktin eri osapuoliin.

- Viime lauantaina kävimme Hamas-järjestön johtajan luona. Olemme myös puhuneet **Jasser Arafatille**, ja jatkossa yritämme Israelin pääministerin luo, hän kertoo.

Younan sanoo, ettei hän halua puhua vain palestiinalaisten puolesta, vaan myös oikeudenmukaisuuden ja rauhan puolesta. Lähi-itä palaa tällä hetkellä, ja myös israelilaiset kärsivät ja pelkäävät, piispa toteaa.

Naisilla yhteisymmärrystä

Piispan mukana Suomessa matkustaa hänen puolisonsa, jerusalemilaisen heikkonäköisten ja sokeiden koulun johtaja 2Suad Younan .

Younan kertoo, että hänen koulussaan työskentelevät ovat lähinnä naisia, jotka tässä tilanteessa usein ovat perheensä ainoita elättäjiä. Heistäkään useimmalla ei ole Israelin myöntämää kulkulupaa, vaan he joutuvat livahtamaan kouluun salaa Länsirannan puolelta.

Suad Younan sanoo huomanneensa, että on sitten kyse palestiinalaisesta tai juutalaisesta äidistä, he usein ymmärtävät toisiaan.

- Jos päätöksentekijät olisivat naisia, tilanne olisi ehkä toisenlainen. Naisilla on ruohonjuuritason ymmärrystä, hän päätyy sanomaan.

Teema 3: Tilanne Palestiinalaisalueilla

3b) Oppimatka Pyhälle Maalle

Julkaistu: 5.9.2008 0:02, Juha Pärssinen, Nykypäivä

<http://www.nykypaiva.fi/default.asp?sc=3968&sc2=23668&sa=96119>

”Tieto lisää tuskaa”, oli ulkoministeri Alexander Stubbin lopputulema Lähi-Idän vierailusta

Oppimatka Pyhälle Maalle

Luvattu maa onkin lähinnä petettyjen lupauksen maa. Ulkoministeri Alexander Stubbin (kok.) elämän ensimmäinen matka Israeliin oli mielialojen vuoristorataa.

JUHA PÄRSSINEN

Jerusalem – Ramallah

KOVASSA OPISSA. Tiistaiaamuna viisi kuukautta Suomen ulkoministerin postia hoitanut Alexander Stubb on tavallisen hymyilevästä olemuksestaan poiketen vähän äreä.

Lentokoneessa on torkahdeltu, hotellissa aamuyöllä saatu kolme tuntia unta. Ja nyt pää pitäisi saada maanantain EU:n Georgia-huippukokouksesta uudelle vaihteelle, Lähi-Idän kysymyksiin.

Aikaa on puoli tuntia ennen Israelin kohta korruptioepäilyjen vuoksi entisen pääministerin Ehud Olmertin tapaamista.

Stubb lukee prujuja hurjaa vauhtia ja lusikoi samalla myslä. Esikunta seuraa hiljaa pomon opiskellessa faktoja.

– Hei mitä termiä mun pitäis käyttää? Puhunko mä Annapolis-suunnitelmasta vai mistä, Stubb huudahtaa apua pyytävin ilmein.

– Puhu vaan peace processista, opastaa ulkoministeriön Lähi-Idän ja Afrikan osaston päällikkö Teemu Tanner.

Stubb nyökkää ja vilkaisee upeassa aamuauringossa kylpevää Jerusalemin vanhaakaupunkia. Katse ei edes viivähdä ikaikaisessa näkyvässä vaan putoaa saman tien takaisin papereihin.

Ehkä alitajuntaan tulvii kuitenkin optimismia. Kun edeltäjä Ilkka Kanerva kävi viime talvena samanlaisella reissulla, osui vierailu vuoden ainoisiin kolmeen sadepäivään.

Että enteet ovat ainakin kohdallaan, kun aurinko paistaa.

”Fact finding mission”

Stubbin matkasta tiedotettiin viime torstaina aika lyhytsanaisesti. Syytä vierailuun ei tiedotteessa mainittu, ehkä harkitustikin.

– Tämä on oppimismatka, fact finding mission. Halusin tietää, mikä tilanne tällä alueella on. Jokaisessa EU:n ulkoministerikokouksessa Lähi-Idän tilanne on esillä, ja toki papereista, kirjoista ja telkkarista oppii paljon, mutta parempi on tulla itse alueelle ja tavata eri tahoja, Stubb kertoo uteliaalle medialle.

Eikä malta olla lisäämättä pikku vitsiä perään.

– Siinä mielessä ihan jännä tulla tänne nyt, kun takana on kolme elämäni hurjinta viikkoa, niin pääsee Lähi-Idään rauhoittumaan, hän naurattaa toimittajia.

Mutta jotakin erikoisempaakin Jerusalemissa, Pyhässä Maassa on, sen Stubb myöntää hanakasti.

– Kun pääsi 4.30 aamulla hotellihuoneeseen ja katsoi ikkunasta 3 000 vuotta vanhaa muuria, niin kyllähän tunnelma oli erilainen kuin Porvoon vanhassa kaupungissa. Ei välttämättä parempi, ei välttämättä huonompi. Mutta yhtä pitkään täällä on tapeltu kuin muuri on tuossa ollut. Tätä juttua ei taideta ratkaista tällä matkalla, hän epäilee.

Ja sitten odottaa pidennetyn limusiini-Volvon nahkaistuin. Ulkoministeri lähtee tapaamaan Olmertia, josta on tullut Paavo Lipposen hengenheimolainen.

Median esiin nostamat korruptiosyytökset tarkoittavat, että Olmert jättää paikkansa pääministerinä ja puoluejohtajana. Syy on tietysti median kaunatoimittajien, niinpä Stubbin kaan tapaamista ei pääse edes valokuvaamaan.

Hotelliyöt

Palestiinalle 2–1

Tuntia myöhemmin tilanne on ihan toinen, kun Stubb saa hotellilleen vieraan. Oppositiojohtaja Benjamin Netanyahu paistattelee suosionsa huipulla ja jos, niin kuin näyttää, Israelissa joudutaan ennenaikaisiin parlamenttivaaleihin, hänestä tulee uusi pääministeri.

Elkeetkin ovat sen mukaiset. Netanyahu on showmies ja lehdistö ainakin toistaiseksi kiva kaveri. Samaa kaliberia on vähän myöhemmin Israelin ulkoministeri Tzipi Livni, ensimmäinen nainen duunissa legendaarisen Golda Meirin jälkeen. Ja myös mahdollinen uusi pääministeri.

Homma nimittäin kulkee niin, että kahden viikon kuluttua pidetään Kadima-puolueen puoluekokous, joka päättäneen valita Livnin Olmertin seuraajaksi puheenjohtajana. Ja tämän jälkeen Livni yrittää muodostaa uuden hallituksen.

Jos hän ei siinä onnistu, voisi Netanyahu astua valtaan teoriassa ilmankin vaaleja, mutta käytännössä ennenaikaisia parlamenttivaaleja pidetään siinä tilanteessa varmana.

Ja kuka Israelia jatkossa johtaa, sillä taas on iso merkitys rauhanprosessin edistymisessä. Nyt poliittinen tilanne on niin tulenarka, että Stubb seurueineenkin päätti yöpyä ensimmäisen yön Jerusalemin juutalaisella länsipuolella ja seuraavat kaksi yötä palestiinalaisella itäpuolella, vuoden 1967 rajan toisella puolella. Tasapuolisuussyistä, vaikka yöt menivätkin 2–1 palestiinalaisille.

”Mahtava

duuni”

– Tää on ihan mahtava duuni, huudahtaa Stubb ihan spontaanisti loikkiessaan Livnin tarjoamalta lounaalta Israelin ulkoministeriön sisäpihalle, mutta vakavoituu nopeasti.

Edessä on toimittajalauma, Yleä, Alma Mediaa, HBL:aa ja paikalliset päälle, kameroita ja videokalustoa riittävästi.

– Päivän saldo on ollut kolme keskeistä tapaamista. Olmert on se henkilö, joka haluaa rauhansopimuksen heti, koska hän on lähdössä pois. Oppositiojohtaja Netanyahu ei ehkä välttämättä ollut mielessä rauhansopimusta ihan lähiaikoina. Livni tulee mukavasti tähän väliin, eli hän ei välttämättä halua rauhansopimusta nyt, jos se ei ole hyvä, mutta pitkässä juoksussa kylläkin, analysoi Stubb Ylelle.

– Mutta kyllä tämä Lähi-Itä ja sen rauhanprosessi ovat isojen poikien peliä. Puhutaan EU:sta, Venäjistä ja Yhdysvalloista, hän muistuttaa Suomen aika mitättömistä mahdollisuuksista. Ja sitten kutsuu taas Volvo-limusiini. Nyt lähdetään Israelin politiikan grand old manin, 85-vuotiaan presidentti Shimon Peresin pakeille. Tosin välissä pitää ehtiä tehdä tunnin uimatreeni.

– En ole koskaan ennen tavannut Nobelin rauhanpalkinnon saajaa henkilökohtaisesti, Stubb ehtii hehkuttamaan.

”Erittäin

vakuuttava”

Peres on vaikuttanut Israelin politiikassa ihan yhtä kauan kuin 60-vuotispäiviään parhaillaan juhлива valtio on ollut olemassa. Kasvot eivät kai sitten ole suomalaispolitiikassa tavallisella tavalla kuluneet, sillä Peres on tälläkin hetkellä Israelin suosituin poliitikko ja voisi muodostaa hallituksen milloin vain, jos ei sattuisi istumaan presidentin pallilla.

– Tapaaminen Peresin kanssa oli kyllä erittäin vakuuttava. Vaikuttava persoona kaikin puolin ja antoi erittäin syvällisen analyysin siitä, miten tilanteeseen on jouduttu ja miten siitä pääsee ulos, pyörittelee Stubb päätään heti tunnin mittaiseksi venyneen keskustelun jälkeen.

– Hän käytti samoja teesejä kuin käytettiin toisen maailmansodan jälkeen Euroopan integraatiossa: talouden kautta, keskinäisen riippuvuuden kautta kohti tavallaan pakkorauhaa.

Sanat ovat silminnähdyn olleet mieluisia Stubbille, joka on tunnetusti integraatiofriikki. Mutta täyttää faktaahan se on, että koko nykyisen EU:n pohjana on Winston Churchillin vuonna 1946 lausumasta ajatuksesta Euroopan hiili- ja teräsunionina 1951 syntynyt kuuden maan liitto, jonka perusajatus oli sotien estäminen taloudellisen riippuvuuden avulla.

– Peres oli oikeastaan aika radikaali ja kuitenkin iso statesman tässä kaikessa. Aikatauluksi oli siis sovittu puoli tuntia, mutta se venyi tunniksi. Avustaja tuli jälkikäteen kertomaan, että tämä oli ensi kerta pitkään aikaan, kun Peres oli todella voimissaan ja kiitti kovasti, sillä myös Peresin oma porukka pääsi tekemään paljon muistiinpanoja siitä, missä nyt mennään, paljastaa Stubb. Ja taas mennään, nyt Israelin sielun verisiin haavoihin.

Holokaustimuseoon.

Stubbille

kipa päähän

Nuori ulkoministeri hiljenee pahan edessä, sillä paha näiden seinien sisällä on ihan selvästi läsnä. Yad Vashemin holokaustimuseon johtaja Avner Shalev johdattelee Stubbia salista toiseen.

Museossa on esillä natsi-Saksan nousu ja tuho – kuuden miljoonan juutalaisen osalta vain tuho. Jotenkin kaikki on dokumentoitu häiritsevänkin perusteellisesti aina natsipuolueen perustamisesta 1923 alkaen vuosi toisensa jälkeen. Hitlerin ääni kaikuu ja elävä kuvamateriaali kertoo joukkopsykoosista.

Esillä on kuolemanvaunuja, nimilistoja, uhrien kenkiä. Ehkä tyrmävin kokemus on lasten kappeli.

Se on täysin pimeä. Vain ääni lukee monotonisesti lapsiuhrien nimiä yksi toisensa jälkeen.

Kolmen ja puolen tunnin kierros on tyhistetty tuntiin, mutta siinäkin on riittävästi.

Lopuksi Stubb viedään muistokappeliin laskemaan seppelettä joukkotuhon uhreille. Ovella Stubbin päähän pannaan kipa, se pienen pyöreän pannulapun näköinen takaraivolle asetettava päähine.

Se on järjestäjien mediatemppu, sillä ei kristityn tarvitse sellaista käyttää. No, jekutus ei ole kovin vakava, sillä kipaa voi oikeastaan verrata kravattiin. Sen käyttäminen on kohteliasta pukeutumista.

– Ymmärrän tämän museokäynnin osana historian läpikäyntiä. Ehkä se tunti oli sopivan mittainen, tyyty Stubbin sanomaan.

Sitten on kiire nukkumaan. Kovakuntoinenkaan ulkoministeri ei kestä kahta huonosti nukuttua peräkkäin, vaikka mies treenaa ja yrittää syödäkin kuin urheilijat.

– Onhan urheilu oikeastaan h-vetin itsekästä. Sitä tekee itsensä vuoksi, ei kenenkään muun ja ryöstät sen ajan muusta. Mutta lopputuloksena on muun aikaa huomattavasti tehokkaampi.

Paita

hukassa

-Voi...(painokelvotonta), kaikuu Stubbin hotellihuoneesta aamulla antaumuksella.

Uhkaa syntyä diplomaattinen kriisi. Stubbin on jättänyt paitansa hotellin vastaanottoon silitettäväksi. Se luvattiin 15 minuutissa, nyt on kulunut jo 20.

– Mitä mä teen, onko mun pakko mennä näin, ministeri ihmettelee ihonmyötäinen valkoinen T-paita päällä kiristäen.

Aikaa ns. kvartetin, eli Yhdysvaltain, Venäjän, EU:n ja YK:n erityisedustajan, Britannian ex-pääministeri Tony Blairin tapaamiseen on vajaa kolme minuuttia. Onneksi samalla hetkellä hissin ovi kilahtaa, Stubbin saa paitansa ja Suomen ulkosuhteita uhannut karikko on vältetty.

Ja onneksi Blair pitää pysyvää toimistoaan samassa hotellissa. Stubbin ehtii puolen tunnin aamukahveille siistinä ja ajoissa ja palaa ihan toisella mielellä takaisin.

– Olen aina fanittanut Blairia, arvostanut häntä. Hän on aktiiviuransa jälkeen jatkanut toimintaansa näinkin vaikealla konfliktialueella. Se on osoitus siitä, mistä kaveri on tehty.

– Hän oli kuten aina, optimistinen, sanoi, että vaaditaan aikaa, mutta oli vahvasti myös sitä mieltä, että kaikki rauhanprosessissa lähtee liikkeelle taloudesta. Siksi hän on panostanut pieniin ja suuriin taloudellisiin projekteihin palestiinalaisalueella.

– Kaikin puolin hyvä treffi. Ja sitten se kutsui, että tule käymään siellä terassilla kaljalla illalla, niin jutellaan enemmän, Stubbin hymyilee.

Ja lisää, että Gazaan laittomasti merireittiä tulleesta ja sinne nyt jumiutuneesta rauhanaktivistikälystä Blair ei puhunut mitään.

Mutta vaikkemme sitä vielä tiedä, tähän hetkeen loppuvat vierailun optimistiset hetket. Jatkossa tulee sitten synkempää tarinaa.

Toinen puoli

JUHA PÄRSSINEN

Mennään OCHA:aan eli YK:n humanitaaristen asioiden toimistoon ja power point lyö valkokankaalle kaameaa faktaa.

2,4 miljoonaa palestiinalaista elää miltei vankeudessa Länsirannalla, 1,4 miljoonaa vielä huonommissa olosuhteissa Gazan kaistalla.

80 prosenttia Gazan asukkaista on ruoka-avun varassa, työttömyys on 36 prosenttia. Vienti on kiellettyä, tuonti on sallittu vain ruoan ja välttämättömyystarpeiden osalta. Meri- ja ilmaliikenne on kielletty.

Länsirannalla 200 000 elää ilman vesijohtoa. Yksityisautoihin ei riitä bensaa. 95 prosenttia liiketoiminnasta on pysähtynyt. Useimmat YK:n työllistämishankkeet ovat seis. 3 000 kasvihuonetta on vesi- ja raaka-ainepulan vuoksi suljettu. Bensaa on tarjolla 17 prosenttia kysynnästä, dieseliä 58 prosenttia ja keittokaasua 51 prosenttia.

5 600 neliökilometrin palestiinalaisalueelle on rakennettu jo 149 Israelin siirtokuntaa, joissa asuu liki puoli miljoonaa juutalaista. Israelilaisia on siis alueen väestöstä jo kuudennes ja Israel juutalaistaa Länsirantaa kovempaa vauhtia kuin Neuvostoliitto aikanaan Viroa, vaikka siirtokuntien rakentamisen jatkaminen on täysin vastoin kansainvälisiä sopimuksia.

Kun itsemurhaiskut alkoivat yleistyä 2002, ryhtyi Israel rakentamaan muuria palestiinalaisten ympärille. Nyt valmiina on 419 kilometriä, rakenteilla 56 kilometriä lisää ja suunniteltu kokonaispituus on 755 kilometriä.

Palestiinalaisten liikkuminen on tehty mahdollisimman hankalaksi tarkastuspisteillä, tiesuluilla, rauta-aidoilla, kaivannoilla ja maaesteillä. Kaikkiaan erilaisia esteitä on yli 600 ja sen päälle liikkuvia tarkastuspisteitä yli sata.

Lienee turha lisätä, että kansainvälisillä ihmisoikeusjärjestöillä on vaikka kuinka paljon esimerkkitapauksia täydellisestä mielivallasta ja ihmisoikeuksien polkemisesta palestiinalaisalueilla.

Yritä näissä oloissa nyt sitten jatkaa rauhanprosessia – sen ajatuksen suorastaan näkee Stubbin päässä tämän kuunnellessa synkkää kertomaa.

Palestiinalta
puhelinapua

Sitten mennään katsomaan todellisuutta itse. Tie Jerusalemissa palestiinalaishallinnon pääkaupunkiin Ramallahiin kulkee muurin läpi. Heti tarkastuspisteen jälkeen muuriin on kirjoitettu isoilla mustilla kirjaimilla ”GHETTO”.

Tullaan toiselle tarkastuspisteelle. Seuraa erikoisuus: israelilaisella autolla ei saa ajaa tästä eteenpäin. Suomen ulkoministerikin joutuu vaihtamaan palestiinalaiskyytiin.

Ensin mennään tapaamaan palestiinalaisten ulkoministeriä Riad Al-Malkia. Tämä antaa suomalaisministerille viestinviejän tehtävän, muutaman kohdan listan palestiinalaisten kannoista rauhanprosessin avoimiin kysymyksiin välitettäväksi EU:n ulkoministereille viikonlopun Avignonin kokoukseen.

Sieltä kiidetään sireenien ulvoessa tapaamaan pääministeri Salaam Faaydia.

Jos Suomi onkin antanut palestiinalaisalueille taloudellista apua mm. vesihuoltoon, maatalouteen ja koulutukseen, tulee matkalla palestiinalaisten vuoro.

Stubbin kännykkä ei jostakin syystä toimi. Onneksi Al-Malki lainaa omaansa, niinpä Stubb pääsee hoitamaan Brysselin-talonsa kauppoja. Perheen pitäisi syksyn aikana muuttaa Helsinkiin ja nyt talosta on tullut tarjous.

Koruton
seremonia

Faaydin luota kiidetään taas pillien huutaessa palestiinalaisten ensimmäisen presidentin Jasser Arafatin haudalle. Seppeleenluovutus on koruton tilaisuus ja kestää noin minuutin.

On ruoka-aika, mutta kun Ramallahissa vietetään ramadania, ruokaa ei päiväsaikaan ravintoloista saa. Onneksi ulkoministeriö on keksinyt kätevän ratkaisun: yritysvierailu palestiinalaiseen lääketehaaseen, jonka yhteydessä yksityistiloissa kevyt kebablounas. Taas voidaan jatkaa.

Nyt kiidetään Fatahin päämajaan tapaamaan pääneuvottelija Ahmed Qureiaa. Häntä ei käy kateeksi: paitsi että Israelin sisäpolitiikka on sekaisin ja Yhdysvalloissa myös Lähi-Idän tilanteeseen vaikuttavat presidentinvaalit tuloillaan, ovat myös palestiinalaisten rivit sekasorrossa. Länsirannalla valtaa pitää Fatah, Gazassa taas ääri-islamilainen Hamas ja käytännössä osapuolet ovat sisällissodan partaalla.

Sitten käydään Suomen edustustossa. Juuri ennen kuin Negotiations Support Unitin pitäisi aloittaa katsauksensa tilanteesta, Stubbin vaihteeksi toimiva kännykkä soi. Virkaveli Sloveniasta ei kaikei oikein ymmärrä, että Suomen hallitus ei voi määrätä Yleisradion ohjelmatoiminnasta, tai siitä puhelussa kaikei on kysymys, sillä Stubb ei yllätyssoitosta halua avautua.

Joka tapauksessa muutaman tunnin päästä kuullaan, että Slovenian hallitus aikoo haastaa Ylen oikeuteen MOT-ohjelman väitteestä, jonka mukaan lahjusrahaa on valunut pääministeri Janez Jansan taskuihin.

Kovan
päivän ilta

Matkalla halki öisen kumpuilevan Länsirannan Stubb on hiljaista poikaa. Kovan päivän ilta on nyt totta, mieliala on vaihtunut tyyliä tietojen myötä.

– Eilisen jälkeen olin varovaisen optimistinen, mutta tänään on saanut kuulla aika paljon karua faktaa palestiinalaisesta näkökulmasta, kuullut paljon enemmän tiesuluista, siirtokunnista, todellisesta tilanteesta kentällä. Tieto lisää tuskaa.

Ehditään vaihtaa autoakin ja tulla muurin check pointin läpi vapaalle puolelle, ennen kuin Stubb havahtuu mietteistään.

– Pääneuvottelija Qureian tapaamisesta olin vaikuttunut. Hän on ollut prosessissa mukana kauan ja hänen näkemyksensä oli, että jos rauha ei toteudu nyt, niin jossakin vaiheessa kyllä.

– Ulkoministeri Al-Malki oli hyvin yksityiskohdissa kiinni, siinä mikä ratkaisu rauhankysymyksissä voisi olla. Pääministeri Faayd puolestaan keskittyi pitkälti talouteen. Ammattilaisia kaikki ja nostan hattua sille, että he jaksavat ylläpitää tätä prosessia.

Vähän inttamällä Stubb suostuu vertaamaan alueen tilannetta Georgian kriisiin.

– Georgian kriisin suurimmat ongelmat ja jännitteet ovat loppujen lopuksi pieniä tähän verrattuna, tosin hyvin erilaisia. Karttoja katsomalla huomaa, että yhdessä kriisissä olisi aika selkeä ratkaisu löydettävissä, toisessa ei, hän puhelee.

Ensi vuonna

Jerusalemmissa

Kun aletaan päästä itä-Jerusalemien kaupunkialueelle, Stubb on kypsä summaamaan koko Israelin ensireissuaan.

– Nyt tajuaa tämän alueen ihan eri tavalla kuin aikaisemmin ja on aika hienoa mennä nyt EU:n ulkoministerikokoukseen, kun tietää, mitä kaikki eri osapuolet juuri nyt toivovat. Nyt pystyy osallistumaan siihen keskusteluun ja myös vaikuttamaan siihen.

– Tämän päivän perusviestit olivat selkeät: (rauhan)prosessi etenee, mutta tulokset kentällä ovat todella huonot. Siirtokuntien, tiesulkujen ja näiden kohdalla kehitys menee huonompaan. Meidän pitäisi saada palestiinalaisten arki paremmaksi ja sellaiseksi se ei näytä näiden keskustelujen perusteella tulevan, hän puistelee päätään.

– Täällä oli ihan erilaista kuin kuvittelin. Huomattavasti sivistyneempää, maltillisempaa, ihan perus kansainvälistä diplomatiaa. Siltä tämä tuntui. Mutta myös odottamaani tuskallisempaa, varsinkin kun katsoo Länsirannan karttaa muureineen ja sulkuneen, siinä alkaa optimismi horjua. Tällaiselle integraatioidealisteille tuollainen muurien nostaminen näyttää sairaalta.

Se on käynyt myös Stubbille selväksi, että ulkoministerinä Lähi-Idässä on käytävä vähintään kerran vuodessa.

Eli ensi vuonna Jerusalemmissa.

Se muuten oli juutalaisten toivutus toisilleen hajaannuksen aikana ja tarkoitti toivoa ja uskoa kaikista vaikeuksista huolimatta.

5.9.2008 0:02

Ei liene turhaa muistuttaa 60-vuotista itsenäisyyttä juhlivaa Israelia sen presidentti Chaim Weizmannin visiosta kahdesta kansasta, jotka elävät rauhassa toistensa kanssa.

Teema 4: Muuri

4 a) Turismista aikaisemmin eläneen kaupungin joulu on synkkä

Marja Vuorela, Turun Sanomat, 23.12.2005

<http://www.turunsanomat.fi/ulkomaat/?ts=1,3:1003:0:0,4:3:0:1:2005-12-23,104:3:348123,1:0:0:0:0:0:>

Israelin muuri eristää Betlehemin

Betlehemin joulu on tänäkin vuonna synkkä ja surullinen. Turismista elävä kaupunki on nähnyt elinkeinonsa romahtavan, eikä toivoa paremmasta ole näkyvissä. Monet pelkäävät tilanteen vielä huononevan, kun Israelin rakentama muuri valmistuu ja eristää kaupungin kokonaan.

Kristityn maailman tärkein joulunajan pyhiinvaelluspaikka, Syntymäkirkko, on hämärä ja autio. Vanha ortodoksinen pappi istuskelee kiertävien näköisenä penkillä oman kirkkokuntansa hallinnoimassa pääkuorissa. Häntä ei uskalla kameran kanssa lähestyä. Hiljaisuuden rikkoo pieni ryhmä saksaa puhuvia turisteja, joille pappi sähisee uhkaavasti. Viereisellä, katolisten alttarilla alkaa messu.

300-luvulta peräisin oleva Syntymäkirkko on jaettu kolmen kirkkokunnan, ortodoksien, katolisten ja Armenian ortodoksien kesken, ja papit ovat tarkkoja reviireistään. Kaupunkilaisten perimätiedon mukaan armenialaiset ovat kirkossa vain siksi, että ottomaaniaikaan erään sulttaanin armenialainen vaimo sitä pyysi.

Pääkuorin alla on pyhiinvaelluksen kohde, luola ja sen lattiassa hopeisen tähden reunustama aukko, josta pilkottaa kivinen lattia, seimen paikka.

Joulukoristelut myöhässä

Ulkona Seimen aukiolla perinteiset joulukoristelut olivat joulun alla myöhässä. Kaupungin johto valitti, että palestiinalaishallinto ei ole antanut lupaamia määrärahoja.

Turismista elävät kauppiat ja hotellien omistajat valittavat myös. **Efram Shahin** onnistuu kaappaamaan meidät matkamuistomyymäläänsä ja ryhtyy tarjoilemaan kahvia. Hän on katkera, koska israelilaiset matkanjärjestäjät tuovat turistit busseilla pikaisesti vain Syntymäkirkkoon ja ennen paluuta Jerusalemiin vievät arvokkaan lastinsa pääkadun suuriin matkamuistomyymälöihin, joilla on varaa maksaa komissioita. Pienet yrittäjät eivät siinä kilpailussa pärjää.

- Laskisivat heidät vapaiksi edes viideksi minuutiksi. Betlehem ei ole vaarallinen, vaikka oppaat niin uskottelevat, Shahin sanoo.

Shahin on Syyrian ortodoksi, jonka kirkossa voi joka sunnuntai kuunnella vanhan arameankielisen messun. Hänen mukaansa Betlehemin vahvimmat kirkot ovat ortodoksit, katoliset ja luterilaiset, mutta ne välittävät kaupungin kristityistä asukkaista yhtä vähän kuin palestiinalaishallinto, ja siksi varsinkin nuorisot muuttaa pois.

Muslimit enemmistönä

Matkamuistokauppias muistaa hyvin vielä ajan, jolloin aukion tienoilla oli vain muutama muslimi. Nyt hänen kadullaan on enää yksi toinen kristitty kauppias. Betlehemissä muslimit ovat jo kahden kolmasosan enemmistö, ja kaupunginhallituksessa istuu viisi islamistisen Hamasin jäsentä.

Turismikato alkoi viisi vuotta sitten, palestiinalaisten toisen intifadan myötä. Romahdus oli lähes täydellinen, ja sen on varmistanut muuri, jota Israel rakentaa eristääkseen palestiinalaisalueet Israelista ja Jerusalemissa. Muuri ulottuu jo Betlehemin kohdalle.

Vasta tänä vuonna tilanne alkoi näyttää valoisammalta, kunnes tuli uusi takaisku. Nyt Jerusalemissa Betlehemiin päästäkseen täytyy kulkea läpi israelilaisten uuden tarkastusaseman mutkaisten käytävien, monien sähköisesti valvottujen porttien ja metallinpaljastimien. Nimellä Gate 300, Portti 300, tunnettu laitos on kuin nykyaikainen vankila teräs- ja piikkilanka-aitoineen, ja varsinkin palestiinalaisten - niiden joilla on siihen lupa - läpikäyminen saattaa kestää tuntikausia.

Turistien järkytys on pantu merkille myös Israelissa, missä matkailuyrittäjät ovat pyytäneet viranomaisia helpottamaan kulkujärjestelyjä. Heidän mielestään se vahingoittaa heidän elinkeinoaan ja Israelin mainetta.

Betlehemin viesti

Kaikki betlehemiläiset eivät ole alistuneet ja vaipuneet katkeruuteen. Yhdysvalloissa opiskellut **Carol Dabdoub** on serkkunsa kanssa polkaissut käyntiin internethankkeen www.openbethlehem.org, joka levittää Betlehemin kulttuurista, historiallista ja hengellistä viestiä maailmalle nykyaikaisen PR:n keinoin. Hän näkee Israelin rakentaman muurin kutistavan kaupunkia ja tuhoavan sen kulttuurisen avoimuuden.

- Betlehem on muuttumassa museoksi, ja se on surullista, hän sanoo.

Dabdoub uskoo, että vaikeuttaessaan Betlehemin turismia Israel itse asiassa vahingoittaa myös omaa matkailuelinkeinoaan.

- Pyhä maa on yhtä kuin Israel ja Palestiina. Jerusalem ja Betlehem ovat aina kuuluneet yhteen.

Dabdoub palasi Yhdysvalloista, koska tuntee kuuluvansa Betlehemiin, ja haluaa tehdä jotain sen hyväksi.

- Ihmisillä täytyy olla toivoa, muuten sitä ryhtyy itsemurhapommittajaksi tai muuttaa pois. Vaihtoehto on tehdä jotain.

Teema 4: Muuri

4b) Turva-aita jakaa palestiinalaiskylän kahtia

Sanna Negus, Julkaistu: Kumppani lehdessä 2.9.2008

http://www.kepa.fi/kumppani/arkisto/2008_9/6610

Rajat eivät ole vain valtioiden ulkorajoja - raja saattaa kulkea keskeltä kylää.

Kukkulan laelta aukeaa näkymä karunkauniiseen oliivipuiden täplittämään laaksoon. Rinnettä alas kiemurtelee metallinen, piikkilangalla vahvistettu aita, jonka molemmilla puolilla kulkee hiekkapolku. Länsipuolella vartioivat nuoret israelilaisasotilaat, itäpuolella on hiljaista. Ilmassa leijuu pistävä vessan haju.

Muutama päivä sitten Israelin sotilaat tykittivät puhdistamatonta viemärivettä itäpuolelle kokoontuneiden mielenosoittajien päälle. Joka perjantai jo kolmen ja puolen vuoden ajan joukko Bil'inin kylän palestiinalaisia, israelilaisia ja kansainvälisiä rauhanaktiiveja on kokoontunut vastustamaan rauhanomaisesti Israelin ja Länsirannan erottavan muurin olemassaoloa.

"Pesin itseni ainakin viisi kertaa!" **Abdallah Abu Rahme**, yksi Bil'inin kylän aktiiveista kertoo. Jätevesi on uusi ase, mutta Abu Rahme muistelee Israelin armeijan kokeilleen kaikenlaisia keinoja vastarinnan musertamiseksi.

"He ovat käyttäneet kyynelkaasua, erilaisia kumiluoteja, pieniä kosketuksesta räjähtäviä papupusseja, konetta joka saa aikaan niin kovan äänen että siitä tulee huono olo."

Arabian kielen ja historian opettaja Rahmessa heräsi aktivisti, kun Israel ilmoitti rakentavansa turvaesteen, aidan, kylän maiden läpi vuonna 2004. Hän oli mukana perustamassa Bil'inin

kansankomiteaa, joka vastusti ensin aidan rakentamista, sitten sen reittiä. Kylän maista jäi aidan toiselle puolelle 57 prosenttia. Päästäkseen omalle maalleen maanomistajalla pitää olla Israelin hyväksymä todistus maanomistuksesta. Usein matka aidan läpi kulkeville porteille on pitkä ja vaikeakulkuinen, ja monet ovat sen vuoksi lopettaneet viljelyn kokonaan.

Kansalaisjärjestöt uskovat, että 1 800 asukkaan Bil'inissä palestiinalaisten maa haluttiin "takavarikoida" israelilaisten siirtokuntien laajentamista ajatellen, ei Israelin väittämien turvallisuussyiden takia. Israel aloitti Länsirannan sisäänsä sulkevan turvaesteen rakentamisen vuonna 2002. Suurin osa siitä on keskimäärin 60 metriä leveää metalliaitaa, mutta paikoin se kiemurtelee kahdeksan metriä korkeana muurina. Monin paikoin muuri kulkee yksityismailla palestiinalaisten alueella, siis ei niin sanotulla vihreällä linjalla eli vuoden 1967 rajalla.

Vuonna 2004 Haagin kansainvälinen tuomioistuin antoi ei-sitovan määräyksen, jonka mukaan muurin rakentaminen palestiinalaispuolella oli kansainvälisen lain vastaista. Israel ei hyväksynyt päätöstä.

"Meillä oli kaksi tietä yrittää vaikuttaa tilanteeseen: mielenosoitukset ja raastupa", Abu Rahme kertoo. Hän kiittelee erityisesti kansainvälisiä aktivisteja. "Heillä oli usein videokamerat mukana, ja sen ansiosta sotilaat eivät käyttäneet enää niin paljon väkivaltaa."

Konkreettisia, vaikkakin riittämättömiä tuloksia toi kuitenkin lakitie. Viime syyskuussa Israelin korkein oikeus määräsi, että aidan reitti täytyy suunnitella uudestaan. Kyläläiset juhlivat, mutta sovittuja muutoksia ei vain kuulunut. Komitea jatkoi oikeustoimia.

Tämän vuoden elokuun alussa Israelin korkein oikeus periaatteessa toisti viimevuotisen päätöksensä. Oikeuden mukaan Israelin valtion tulee esittää uusi reittiehdotus, ja molemmilla osapuolilla on sen jälkeen kolme viikkoa aikaa vastata ehdotukseen. Nykyisen suunnitelman mukaan maata saadaan takaisin vain 26 hehtaaria, kun kylä menetti kaiken kaikkiaan 200. Uusi reitti kulkisi oliivilehtojen halki, eli kylä menettäisi entistä enemmän maata.

Vaikka Abu Rahme sanoo protestoinnin vievän aikaa perheeltä, hän vannoo jatkavansa taistelua kunnes tavoite on saavutettu.

"Emme lopeta ennen kuin aita on murrettu."

Teema 5: Pakolaiset ja tarkastuspisteet

5a) Palestiinalaiset muistelevat 60 vuoden katastrofia

Riikka Lönngren, YLE, Uutiset, Julkaistu 29.04.2008, klo 20.51 (päivitetty 29.04.2008, klo 21.37)
<http://yle.fi/uutiset/taustat/linkitys/id88344.html>

Palestiinalaiset muistelevat toukokuussa 60 vuoden takaisia tapahtumia katkerina. Sadattuhannet Palestiinan arabit joutuivat tuolloin jättämään kotinsa.

Rauhansopimuksia:

1967 YK:n turvallisuusneuvoston päätöslauselma 242, jossa vaadittiin Israelin vetäytymistä kuuden päivän sodassa valloitetuilta alueilta, kaikkien alueen valtioiden oikeutta elää tunnustettujen ja turvallisten rajojen sisällä sekä pakolaiskysymyksen ratkaisemista.

*1978 Camp Davidissa Israel ja Egypti allekirjoittivat esisopimuksen maiden välisestä rauhasta.

*1991 Madridin rauhankonferenssi Israelin ja arabimaiden välillä.

*1993 Oslo I -sopimus, joka allekirjoitettiin Israelin ja PLO:n välillä Washingtonissa.

PLO lupasi luopua terrorismista ja Israel lupasi puolestaan luovuttaa Länsirannan ja Gazan palestiinalaisten hallintaan.

*2000 Camp Davidin huippukokous epäonnistuu.

* 2003 Tiekartta eli kvartetin (Venäjä, Yhdysvallat, EU ja YK) monivaiheinen rauhansuunnitelma julkaistaan.

*2003 Epävirallinen Geneven rauhansopimus Israelin ja palestiinalaisten välillä julkaistaan joulukuussa.

*2007 marraskuussa Yhdysvaltain Annapolisissa Lähi-idän rauhankokous, jossa osapuolet sopivat tavoittelevansa rauhansopimusta vuoden 2008 loppuun mennessä.

Lähteet: BBC, Hannu Juusola: Israelin historia

Vuoden 1948 tapahtumat olivat palestiinalaisille *nakba* eli suuri katastrofi. Nykyarvioiden mukaan noin 700 000 palestiinalaista pakeni tai karkotettiin Egyptin hallinnoimaan Gazaan, Jordanian Länsirannalle, muualle Jordaniaan, Syyriaan ja Libanoniin.

Palestiinalaiset aikovat muistaa katastrofin päivää muun muassa pukeutumalla mustaan ja järjestämällä seminaareja ja kulttuuritapahtumia. Kun Israel juhlii itsenäisyyspäiväänsä 8. toukokuuta, palestiinalaisten Nakba-päivä on 15. toukokuuta. Palestiinalaiset aikovat lobata myös sen puolesta, etteivät maailman johtajat osallistuisi Israelin itsenäisyyspäivän juhlintaan.

Pakolaisia jo useassa polvessa

YK:n pakolaisjärjestö UNRWA määrittelee palestiinalaispakolaisen "henkilöksi, jonka normaali asuinpaikka vuosina 1946 - 1948 oli Palestiina ja joka menetti kotinsa ja elantonsa Arabi-Israel -konfliktin seurauksena vuonna 1948."

Palestiinalaisia pakolaisia on jo useassa polvessa; UNRWA:n rekisteröimien palestiinalaispakolaisten määrä on kasvanut yli 4,4 miljoonaan. Heistä Jordaniassa elää vajaat kaksi miljoonaa, Gazassa vajaa miljoona, Länsirannalla 700 000 sekä Syyriassa ja Libanonissa molemmissa noin 400 000. Palestiinalaispakolaisten määrä vastaa noin viidennestä kaikista maailman pakolaisista.

Leireillä palestiinalaispakolaisista asuu YK:n mukaan noin kolmannes. Jordaniassa palestiinalaisten virallisia pakolaisleirejä on kymmenen, Syyriassa yhdeksän, Libanonissa 12, Länsirannalla 19 ja Gazassa kahdeksan.

Kurjuudesta kurjuuteen

Palestiinalaisten olot ovat siis pysyneet kurjina 60 viime vuotta. Erityisen huono tilanne on tällä hetkellä Gazassa, jossa elinolot ovat romahtaneet alimmilleen 40 vuoteen.

Kansainvälisten ihmisoikeusjärjestöjen mukaan Israelin asettaman saarron ja sotilasoperaatioiden takia alueen köyhyys ja työttömyys ovat lisääntyneet suunnattomasti. Niin ikään terveyspalvelut ja koulutusmahdollisuudet ovat hajalla.

Runsaan miljoonan asukkaan Gazassa lähes kaikki ovat riippuvaisia ulkopuolisesta ruoka-avusta. Gazalaistalouksien tulot ovat pienentyneet kolmanneksella puolessa vuodessa. Selvityksen mukaan 70 prosenttia muista kuin alueen pakolaisista elää vähemmällä kuin 1,2 dollarilla päivässä. Yksityisellä puolella arvioitiin olevan aiemmin 110 000 työntekijää. Nyt 75 000 heistä on menettänyt työpaikkansa.

Maailmanpankin mukaan vuosikymmenen aikana palestiinalaisia on avustettu noin seitsemällä miljardilla eurolla. Arvioiden mukaan palestiinalaiset ovat saaneet henkeä kohden enemmän kuin yksikään kansallisuus tai ihmisryhmä sotien jälkeen. Palestiinalaishallinnon suurin rahoittaja on ollut Euroopan unioni. Avustusvarojen on epäilty ainakin osaksi valuvan kuitenkin korruptioon.

Poliittinen hajaannus syventynyt

Palestiinalaiset ovat pystyneet neuvottelemaan melko yhtenäisenä rintamana rauhanehdoista viime vuosikymmenelle saakka. Tällä hetkellä palestiinalaiset ovat kuitenkin epäyhtenäisempiä kuin pitkään aikaan.

Useiden palestiinalaisjärjestöjen katto-organisaatio *Palestine Liberation Organization* (PLO) perustettiin vuonna 1964. Pisimpään PLO:ta on johtanut tietenkin Fatahin Jasser Arafat, vuodesta 1969 aina kuolemaansa saakka vuoteen 2004. Palestiinalaisten hajaannus alkoi Arafatin kuoleman jälkeen.

Vuonna 1987 perustettu radikaali palestiinalainen islamistinen Hamas-järjestö on haastanut alusta alkaen sekä PLO:n että sen suurimman jäsenjärjestön Fatahin. Viime vuonna Hamas saavuttikin suurimman menestyksensä, kun se voitti palestiinalaisalueen parlamenttivaaleissa perinteisen valta puolueen Fatahin. Hamas oli edelleen aseellinen äärijärjestö, mutta vaaliboikoteista luovuttuaan siitä kuoriutui myös poliittinen puolue, joka voitti vaaleissa 74 palestiinalaisparlamentin 132 paikasta.

Hamasin muodostaman hallituksen pääministeriksi nousi Ismail Hania. Edellisenä vuonna presidentiksi valittu Mahmud Abbas puolestaan kuului Fatahiin. Puolueiden välinen hankaus johti nopeasti kilpailevien poliisi- ja turvallisuusjoukkojen perustamiseen ja puhkesi aseellisiksi kahakoiksi, jotka jatkuvat yhä.

Tosin Fatah- ja Hamas-järjestöt sopivat maaliskuussa Jemenissä yhteisten neuvottelujen aloittamisesta. Tavoitteena on ratkoa järjestöjen väliset erimielisyydet ja palauttaa niiden välit samanlaisiksi kuin ne olivat ennen Gazan siirtymistä Hamasin hallintaan viime kesänä. Tosin näiltäkään neuvotteluilta ei odoteta suuria lähiaikoina lukuisten kiistakysymysten takia.

Hamas on myös perustamisestaan saakka kiistänyt Israelin olemassaolon oikeuden. Tämä on puolestaan estänyt sen osallistumisen rauhanneuvotteluihin, mikä syö mahdollisen Israelin ja Fatahin välisen rauhansopimuksen uskottavuutta ja kestävyyttä.

Teema 5: Pakolaiset ja tarkastuspisteet

5b) Portinvartijaksi suljettuun kaupunkiin

Heinimajja Hirvonen, Karjalainen,

http://www.karjalainen.fi/Karjalainen/Viihde/portinvartijaksi_suljettuun_kaupunkiin_4022498.html

Mikko Häkkistä ihmetyttää, miten monet äärimmäisistä oloista tulevat ihmiset selviävät ja kykenevät säilyttämään toivonsa tulevaan.

Lauantaina Länsirannalle lähtevää Mikko Häkkistä ei pelota kommennus. Vaikka Länsirannalla tapahtuu paljon väkivaltaisuuksia ja aseellisia yhteenottoja, EAPPI-tarkkailijoiden koskemattomuutta kunnioitetaan. Kuva: Anni Karvinen

Kuvittele, että kaupunki, jossa asut, olisi suljettu. Sitä ympäröisi kahdeksan ja puoli metriä korkea betoninen turvamuuri. Osaa sairaalapalveluista tarjottaisiin vain toisella puolella muuria, joten jos menisit esimerkiksi synnyttämään tai syöpähoitoihin, sinun pitäisi kulkea eri puolella kaupunkia sijaitsevien tarkastuspisteiden läpi.

Naapurimaan sotilaiden valvoman tarkastuspisteen läpi kulkeminen saattaisi kestää tuntikausia. Välillä täysin varoittamatta saatettaisiin julistaa ulkonaliikkumiskielto. Silloin et voisi lähteä kotoasi, vaikka muurin toisella puolella vietettäisiin äitisi hautajaisia.

Israelin miehittämällä Länsirannan alueella palestiinalaiset ovat eläneet tuollaista arkea siitä lähtien, kun israelilaiset ryhtyivät rakentamaan turvamuuria, jonka tarkoituksena on mahdollisten palestiinalaisterroristien pääsyn estäminen Israelin kaupunkiin.

Todellisuudessa se erottaa paljon muutakin kuin israelilaiset ja palestiinalaiset toisistaan.

– Osa palestiinalaisten pelloista on jäänyt muurin toiselle puolelle. Israelilaiset avaavat portit aamuisin, jotta palestiinalaiset pääsevät pelloille. Tarkastuspisteiden läpi kulkeminen kuitenkin voi viedä aikaa. Jos palestiinalaisilla meni ennen naapurikaupunkiin kulkemiseen 40 minuuttia, nyt siihen saattaa toisinaan vierähtää seitsemän tuntia, selittää Länsirannalle EAPPI-tarkkailijaksi lähtevä joensuulainen Mikko Häkkinen, 35.

Häkkinen auttaa kuuntelemalla

Sairaanhoitajana ja psykoterapeutina työskennellyt terveystieteiden maisteri Häkkinen lähtee kolmeksi kuukaudeksi suljettuun Tulkaremin kaupunkiin. Hän on ensimmäinen pohjoiskarjalainen EAPPI-tarkkailija.

– Yhtenä tehtävänä minulla on valvoa, että portit avataan ja Tulkaremin asukkaat pääsevät kulkemaan mahdollisimman vaivattomasti niiden läpi. Tulkaremissa toimii Länsirannan toiseksi suurin pakolaisleiri, jossa työskentelemme yhteistyössä kansainvälisen Punaisen Ristin kanssa, Häkkinen kertoo.

Häkkinen on työskennellyt maahanmuuttajien ja pakolaisten parissa Lontoossa ja Belgiassa. Nyt hän haluaa mennä jakamaan ihmisten kärsimystä kriisialueelle.

– Tulkaremissa asuu ihmisiä, jotka ovat syntyneet pakolaisleirillä eivätkä ole koskaan käyneet kaupungin ulkopuolella. Joidenkin ihmisten omaiset ovat jääneet muurin toiselle puolelle tai he ovat vankilassa. Kaikkein tärkein asia, minkä minä voin siellä tehdä, on olla läsnä ja sitä kautta lievittää kärsimystä.

– Suljetuissa kaupungeissa esiintyy paljon vaikeita mielenterveysongelmia, kuten

ahdistuneisuutta, masennusta ja pelkotiloja. Uskon, että näitä ihmisiä auttaa jo se, kun näytämme, että muualla maailmassa välitetään heistä ja heidän tilanteestaan.

Sopu syntyisi keskustellen

Häkkisen mukaan meistä voi tuntua käsittämättömältä, miksi palestiinalaiset tekevät itsemurhaiskuja. Hän ei missään nimessä hyväksy niitä, mutta voi jotenkin ymmärtää, miksi joku päätyy niin epätoivoiseen tekoon.

– Osa palestiinalaisista on syntynyt pakolaisleirissä, elänyt aliravittuna ilman koulutus- ja terveyspalveluja ja nähnyt, kun hänen sukulaisensa on vangittu tai pahoinpidelty.

Israelilaisten ja palestiinalaisten väliseen konfliktiin on tarjottu monia erilaisia ratkaisuja. Häkkinen uskoo, että sopu syntyisi dialogin avulla.

– Muuri on entisestään vaikeuttanut israelilaisten ja palestiinalaisten välistä dialogia. Tavalliset israelilaiset eivät tiedä, mitä tapahtuu Länsirannalla. He näkevät vain palestiinalaisterroristien tekemät itsemurhaiskut. Palestiinalaisten kuva israelilaisista perustuu taas heitä pahoinpiteleviin sotilaisiin.

– Kuitenkin molemmilla puolilla elää hyvin samanlaisia ihmisiä, jotka ajattelevat samalla tavalla. Olosuhteet pitäisi saada sellaisiksi, että nämä tavalliset ihmiset saataisiin keskustelemaan keskenään.

Häkkinen haluaa synnyttää auttamishalua myös muualla maailmassa. Hän kerää komennuksensa aikana tavallisten ihmisten tarinoita ja kertoo niitä sitten Kirkon Ulkomaanavun verkkosivuilla ja Suomeen palattuun myös ihmisille kasvotusten.

– Minulla on sellainen tunne, että ihmiset eivät tiedä Israelin ja Palestiinan välisestä konfliktista tai ovat turtuneita siihen. Minä haluaisin antaa ihmisten kärsimykselle kasvot.

EAPPI: Ihmisoikeuksien tarkkailija

Tulee sanoista Ecumenical Accompaniment Programme In Palestine and Israel.

EAPPI on Israelin kirkkojen pyynnöstä vuonna 2002 perustettu ekumeeninen kumppanuusohjelma.

EAPPI-tarkkailija on puolueeton ihmisoikeuksien toteutumista Israelissa ja Palestiinassa tarkkaileva henkilö. Tarkkailijan tehtävänä on myös tukea ihmisten selviytymistä arjessa. Suomessa ohjelmaa koordinoi Kirkon Ulkomaanapu.

EAPPI-tarkkailijat käyvät kriisi- ja konfliktialueella työskentelyä varten yhdeksän päivän mittaisen koulutuksen.

Kohdemaassa EAPPI-tarkkailijat työskentelevät ja asuvat yhdessä. Tarkkailijat kirjoittavat kokemuksistaan päiväkirjaa Kirkon Ulkomaanavun verkkosivuille.

EAPPI-tarkkailijalta ei vaadita erityistä ammatillista koulutusta.

Konflikti: Taistelu pyhästä maasta

Perimmäinen syy Israelin vuonna 1948 perustama juutalaisvaltio, joka ajoi lähes miljoona Palestiinan arabia kodeistaan.

Israelin juutalaiset ja Palestiinan arabit taistelevat samasta maa-alueesta, joka sijoittuu Länsirannan ja Gazan alueelle. Alueella asuu pääasiassa palestiinalaisia, mutta Israel valloitti vuonna 1967 alueet sodassa itselleen ja alkoi rakentaa omia laittomia siirtokuntia.

Israelin ja Palestiinan konflikti ei ole vain kahden maan välinen, vaan siihen on sekaantunut niin

länsimaat, Venäjä kuin aluetta ympäröivät arabimaat. Se on alusta asti ollut osa suurvaltapoliitikkaa.

Konflikti kärjistyi vuonna 1987 ensimmäiseen palestiinalaisten kansannousuun eli intifadaan. Kansannousu alkoi israelilaistuotteiden boikottina ja kansalaistottelemattomuutena, mutta huipentui verisiin yhteenottoihin. Intifadan päätti Oslon rauhansopimus vuonna 1993.

Toinen intifada sai alkunsa syksyllä 2000, kun palestiinalaiset kokivat äärimmäiseksi loukkaukseksi Israelin oikeistijohtajan Ariel Sharonin vierailun muslimien pyhällä paikalla. Vuonna 2002 Sharonin hallitus ryhtyi rakentamaan satojen kilometrien pituista turvamuuria eristääkseen palestiinalaisalueet Israelista ja estääkseen palestiinalaisterroristien itsemurhaiskut.

Rakennettu muuri ei ole noudattanut Oslon rauhansopimuksessa määriteltyä aluejakoa eli vihreää linjaa. Muun muassa YK, Haagan tuomioistuin ja EU ovat tuominneet muurin laittomaksi, mutta sen rakentaminen jatkuu edelleen.

Lähde: Ulkoministeriön globaalien viestinnän verkkosivut